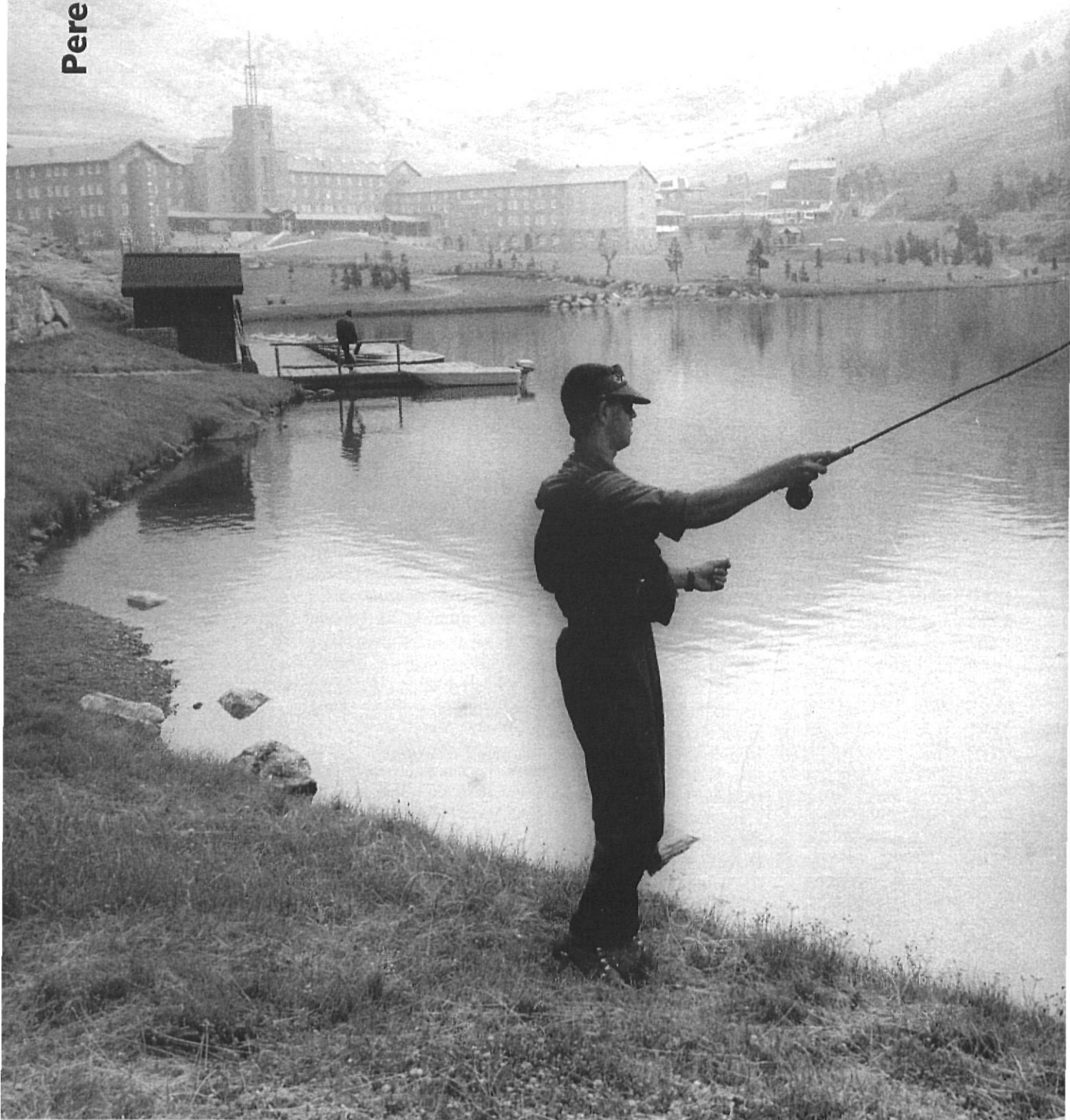

locus amoenus

Pere Duran

Joaquim Pijoan

Amb aquest cel d'un blau tan pur, el blau més cristal·lí que he pogut veure mai, la vall de Núria em rep amb un silenci reconfortant i una pau que em vivifica. No sóc un home muntanyenc, com tampoc sóc un home mariner; de fet no sé què sóc, però en arribar a Queralbs i pujar dalt del cremallera recordo sempre les paraules del pintor Coll Bardolet: «Perquè aquestes altures pirinenques em renoven la sang muntanyenca que porto, em donen serenitat, pau i coratge per començar una nova anyada...». I ja veig el llac encara glaçat, i la neu dalt dels cims, i penso en el Puigmal que eleva al cel una pregària permanent sense distingir entre els qui hi puguen amb fe i els qui hi pugem amb el dubte gens metòdic de la raó aferrat a les entranyes. Deixo els estris a l'hotel, faig un cafè a la Cabana dels Pastors, i enceto una caminada per agafar gana, desentumir els ossos i la ment rovellats per la vida urbana. No esquio, però és un goig veure els cossos joves i àgils baixar i pujar incansables per les pistes d'esquí. Amb el telecabina pujo al pic de l'Àliga; m'agrada veure el panorama des d'allà dalt i baixar a peu, com si la mirada fes un *travelling* lent que m'acosta a la vall, amb el santuari resguardat de les ires del temps i dels homes. Els serveis de restauració són excel·lents, i tot disposat amb aquella pulcritud noucentista que un dia vàrem imaginar per a aquesta pàtria que somiem completa. Vall de Núria és un petit paradís perquè no s'hi pot pujar amb cotxe? És un plaer esperar l'hora de sopar refugiat al Saló de l'Estatut, un oasi de pau i silenci civilitzat, ple de records i història viva, llegir-hi les lectures que porto, o fullejar la premsa del dia, que hi arriba amb puntualitat i diversitat. Si sóc a Núria durant el bon temps, algun dia baixo a peu pel vell camí que porta a Queralbs, dino a l'hostal de la Plaça, i torno cap a dalt amb el cremallera de mitja tarda. Llavors entro al santuari i intento en va fer zen, vençut per la meva naturalesa judeocristiana. És el moment en què la memòria remou el tel de l'oblit i em desgrana els versos de Joan Maragall, que amb paraula viva i muda ressonen feréstecs: «Verge de la vall de Núria / voltada de soledats, / que immòbil en la foscúria / i amb vostres vestits daurats / oïu l'eterna cantúria / del vent i les tempestats. / Verge de la vall de Núria / a Vós vénen les ciutats...».

Vall de Núria